

26.4.2020

דורון דאר
גדוד 13 פלוגה א



הסיפור שלי

התגייסתי לגולני באוגוסט 1980. אחרי טירונות של שישה חודשים, הגעתי לגדוד 13, פלוגה ב לשלושה חודשים קו בשני מוצבים החרמון הישראלי ומצפה שלגים (מצפ"ש). באותה עת זמר רונן היה המ"מ של המחלקה שלי, מיכה רגב היה המ"פ ודני עטר היה הסמ"פ. המוצבים בהר החרמון הם מוצבים עם נוף מהרהיב שרוב פעילותם הייתה פעילות של מחלקת לוחמה אלקטרונית (ל"א) לאיסוף מודיעין, והפעילויות שלנו שהיו שמירה על המוצבים פתיחת צירים ומארבים. חורף קשה ביותר עבר עלינו, בסיום הקו נשלחתי לקורס מכ"ם בגדוד 17 שנימצא בכרמיאל. בסיום הקורס נשלחתי לבזק לשישה חודשים להדריך טירונים עד סיום הטירונות.

בסביבות ינואר 1982, הגעתי בחזרה לגדוד 13 והפעם לפלוגה א. מכיוון שבפלוגה היה עציון שנהב חברי היקר עוד מספסל הלימודים בתיכון אנקורי בתל אביב.

בסוף ינואר 1982 התחיל אימון בתקוע ואחר כך עבר לרמת הגולן מול הכניסה למושב אודם, מקום שניקרא סכ"ך. לאחר כמה שבועות, בגלל שהייתי חייל בודד (הורי התגוררו במיאמי באותה עת) קיבלתי חופשה של חודש לבקר את הורי בארה"ב. שחזרתי בסביבות חודש אפריל 1982, הגעתי לקו שפלוגה א תפסה בגבול הצפון, בתוך לבנון מוצב שקיף אל חרדון ומוצב ראס ביאדה ששוכן על קו החוף 10 קילומטר צפונית לראש הנקרה. צוותתי לראס ביאדה יחד עם אופיר הסמ"פ וצביקה לוינסון המ"מ. שבועיים בערך אחרי שהגעתי הייתי בשמירה אחרונה, ובשעה 3-4 בבוקר, לבינסון המ"מ החליט שהוא עושה הקפצה וזרק רימון והתחיל לצעוק הקפצה, כנראה שהרימון התפוצץ על מוקש ורסיסים עפו לכיוון שלי, נפגעתי משני רסיסים בחזה ונפלתי על היד והפנים. לאחר כמה שניות הבנתי שנפצעתי וצעקתי לעזרה. מעיין אילת החובש המיתולוגי של הפלוגה ודורון שילוני החובש השני קפצו לעזרתי. מעיין טיפל בי במסירות גם פסיכולוגית מכיוון שנלחצתי מהמצב. הוא נתן לי אינפוזיה והזריק לי מורפיום (תודה לך מעיין ז"ל, איש נדיר היה).

דורון שילוני נכנס לוויכוח עם לוינסון שנלחץ כנראה יותר מכולם וביקש ממנו להירגע ולא להלחץ את כל האירוע יותר ממה שזה (זה לפי עדות של דורון שילוני, דורון מעולם לא הודתי לך על הטיפול המסור – תודה רבה חבר יקר!!). תוך כמה זמן הגיע מסוק שלקח אותי לבית חולים רמב"ם בחיפה לטיפול נמרץ עד שמצבי התייצב. ביליתי ברמב"ם שבוע ימים ועוד שבוע ימים בבית הבראה שלוש, ואז העבירו אותי לבית הבראה עשר בחיפה.

שבוע ימים בערך, ביליתי בבית ההבראה ואז לפתע פרצה מלחמת שלום הגליל, מלחמת לבנון הראשונה הראשונה, ב-6 יוני 1982. כוחותינו פרצו בשלושה צירים לתוך לבנון. גדוד 13 נכנס דרך מוצב ציפורן גזרה מרכזית.

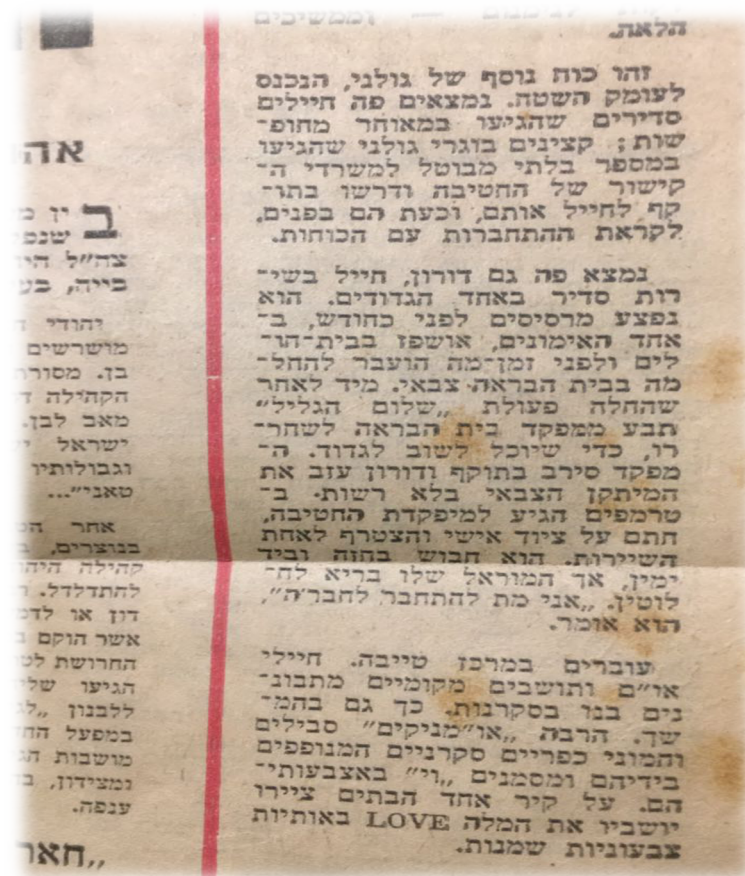
אני יושב בחדרי, לא מצליח להרגיע את עצמי, חושב מה צריך לעשות. החלטתי ללכת למפקד בית הבראה ולבקש ממנו לעזוב כדי להצטרף לפלוגה בלבנון. הגעתי למשרדו והסברתי לו את מחשבותי והוא התנגד בכול תוקף, טען שאני פצוע ואני לא יכול לעזוב. חזרתי לחדרי לקחתי את הנשק ותיק, ועזבתי את הבסיס לכיוון לבנון. הגעתי בטרמפים לצומת גולני ושם פגשתי את רפי סלילת ז"ל וביחד טיכסנו עצה איך להגיע לפלוגה. בתקופה הזו, בצומת גולני היה בסיס חימוש. נכנסנו לבסיס וגילנו שהיו שם נגמשים חונים שלא בשימוש. עלינו על אחד הנגמשים, רפי היה הנהג ואני הייתי המוביל והתחלנו לנוע לכיוון צפון, לקיבוץ יפתח.



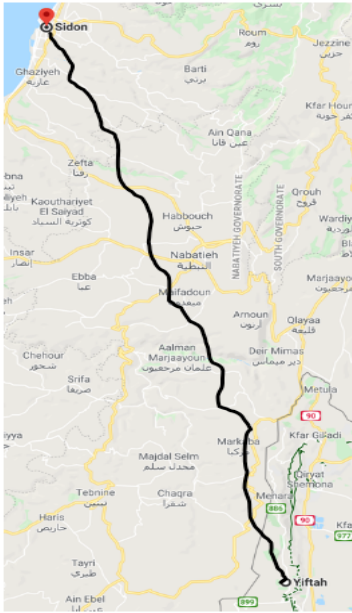
לקראת הערב הגענו לשער יפתח. המקום היה הומה, הרבה רכבים הרבה כלי צבא משאיות אנשים הולכים וחוזרים בהתרגשות, עיתונאים עם מצלמות. החנינו את הנגמש

וירדנו לבדוק מה קורה. רפי נעלם לכיוון העיתונאים ודירבן את אחד העיתונים לראיין אותי, ולשמוע את הסיפור שלי. הוא אמר לו שאני פצוע וחבוש, ורק עכשיו ברחתי מבית ההבראה.

העיתונאי ניגש אלי ושאל אותי לשלומי, ורצה שאספר לו את הסיפור שלי. סיפרתי לו בקצרה את השתלשלות ענייני, ואמרתי לעיתונאי שזה לא עניין רציני. לאחר מכן, אמרתי לרפי שכדי שנוזז כי לא היה הרבה זמן. (מישהו מהמשפחה והחברים ראו את הכתבה הקטנה הזו יום למחרת, ויותר מאוחר סיפרו לי).



עלינו על הנגמ"ש המפולח והתחלנו את דרכנו לכיוון צפון אחרי השיירה הענקית של כל הדרגים שמשתרכים אחרי הלוחמים בעת לוחמה. לאט לאט עקפנו את השיירה הענקית, לפעמיים דרך סלולה ולפעמים סלעית והררית. עקפנו את נבטיה לאורך כל הלילה, ובעלות השחר התחיל להתבהר יותר ויותר ושמו לב שאנחנו בפאתי צידון. לאט לאט התחילו ריחות של מלחמה להשתלט באוויר, עשן מרכבים שרופים, גופות שרופות ואבק שריפה, ומשיירה של משאיות ודרגים הפך הנוף לאזור של מלחמה, לוחמים, נגמ"שים, טנקים וטרקטורים של הנדסה קרבית שמפנים דרכים וסוללים דרכים חדשות.



תוך כדי נסיעה כמעט עלינו על גופה של מחבל כנראה והגענו לכיכר מרכזית חצי הרוסה שהייתה הומה מלוחמים נגמ"שים וטנקים. ולפתע, זיהנו את הנגמ"שים של הפלוגה, במקרה זה היה הנגמ"ש של גדי רואש ז"ל, שהיה סמל מחלקה ומפקד נגמ"ש. תוך שניות נטשנו את הנגמ"ש והתברגנו אל הנגמ"ש של גדי. יעקב שמש הנהג, פנחס איפרגן היה החובש, איציק קארו ודרור הלמן עד כמה שזכור לי. כמובן שהיינו מרוצים מאוד שהצלחנו לסיים את המשימה הראשונה שלנו במלחמה בהצלחה מרובה.

על הנגמ"ש של הפלוגה ההרגשה הייתה בהרבה יותר מלחמתית וקרבת. בנגמ"ש היו פגזי חנ"מ, זרחן תאורה, פגזים מכל הסוגים, לבנות חבלה, ארגזי פעולה עם תחמושת מכל הסוגים, כדורי רובים, מק"ח, מא"ג, פצצות ררנ"ט, פגזי RPG טילי לאו ורימונים. עם נגמ"ש כזה ובחברת החברים לנשק (כמו משפחה) ההרגשה הייתה טובה, הרגשה של מוכנות של יציאה לקרב וכך התחיל בשבילנו (בשבילי ובשביל רפי) המסע הארוך של מבצע שלום הגליל.

מצידון המשכנו באיטיות לאזור עין חילוה ובעבדה עד שהגענו לכפר-סיל, כפר שמשקיף לעבר בירות וכביש בירות-דמשק. המשימה הקשה של כפר סיל הוטלה בגדול על כוח המג"ד, ועל פלוגה ב' שנקלעה לסיבוכים רבים בקרב הזה, רבים מפלוגה ב' נפצעו ולפחות 3 חיילים נהרגו. אנחנו פלוגה א' היינו כוח חיפוי. לא כל כך הבנתי את העבודה שלנו למעט שיצאנו לטיהור השטח רגלית באיזה איגוף מסוים שנראה כמו איזה וואדי. זכור לי שבאותו אזור היו פיצוצים לעיתים קרובות, ובמיוחד בלילות היינו רואים את הכדורים הנתבים שהגיעו מכל עבר, ולפעמים חלפו מעל הראש, וזה היה מאוד מפחיד. הקרב על כפר סיל היה קשה ואכזרי, כוחות הקומנדו הסורים נלחמו בעקשנות וגרמו לאבדות רבות. בסופו של דבר גדוד 13 ביצע את המשימה, וכל הכבוד לפלוגה ב'.



אחרי הקרב בכפר-סיל הגדוד לקח הפוגה למנוחה והתארגנות. לאחר מכן המשכנו לכיוון
בחמדון בתנועה על הנגמ"שים, ולאט לאט באותו זמן כבר כולנו הבנו שאנחנו נמצאים
במלחמה אכזרית וזה לא דבר פשוט, וצריך להיות כל הזמן ערני וזהיר.

אתה אף פעם לא יודע מה יקרה ומתי יקרה משהו. אהבתי את הימים של הלוחמה היה בזה הרגשה נועזת של לאומיות ואחוות הלוחמים.

בערך ב-3 או ב-4 ליולי בא אלי זהר המ"פ, ואמר לי שאני צריך לחזור לבית ההבראה. הוא קיבל הוראה להחזיר אותי לבית ההבראה שאליו הייתי שייך רשמית. הוא לא הסכים לשמוע את טענתי, הייתי חייב בעצב רב לעזוב את הפלוגה, את החברים ואת הלוחמה בלבנון ולחזור לארץ, לחיפה.

הגעתי לבית ההבראה 10 בחיפה, ושם מפקד בית ההבראה קרא לי למשרדו וצעק אלי במשך חמש דקות. ואז בהפתעה, הוא נעמד באמצע חדרו והצדיע לי תוך כדי שהוא אמר: "אני מצדיע לך על המעשה שעשית, הלוואי וירבו חיילים כמוך" ואז נתן לי חיבוק. אני לא אשקר, הוא נתן לי להרגיש ממש טוב.

אחרי יומיים, 7-יולי, בית ההבראה היה מפוצץ בחיילים. חלקם היו פצועים מהמאורעות. פתאום נגשה אלי מירי הפקידה האהובה שלנו וחיבקה אותי ושאלה אותי בבכי "שמעת מה קרה?". היא סיפרה לי על מקרה הנגמ"ש שכלל את גדי רואש, רפי סלילת, איציק קארו ופנחס איפרגן. לא יכולתי לנשום, בכיתי כמו ילד קטן. מירי אמרה לי שקשה לזהות את הנופלים, כל הגופות נשרפו כתוצאה מהתפוצצות הפגז בתוך הנגמ"ש והפיצוצים של כל התחמושת שהייתה בתוכו. הבנתי בדיוק למה מירי התכונה כי הרי הייתי בנגמ"ש יומיים לפני כן. מירי גם אמרה שהנהג יעקב שמש ניצל, אבל נפגע מהמון רסיסים מכיוון שישן על הנגמ"ש, על הגרילים מחוץ לתא הנהג ולא בתוכו. כמה ימים לאחר מכן ראיתי את יעקב. הוא היה פצוע מרסיסים כמעט בכל הפרצוף והחלק העליון, אבל ברוך השם הוא היה במצב טוב יחסית.

כמה ימים לאחר מכן השתחררתי מבית ההבראה והגעתי בחזרה לפלוגה לפאתי בירות בכביש החוף. כולם היו מוכנים להסתער על המחנה הצבאי ליד שכונות בירות אל-עוזאי ובורג' אל ברג'נה.





אני, דורון דאר, חייל פשוט שמספר סיפור פשוט מהמלחמה, רוצה להקדיש את הסיפור לארבעת חברי שנספו במערכה במלחמת שלום הגליל 1982: גדי רואש, רפי סלילת, איציק קארו ופנחס איפרגן ז"ל.

ובנוסף, אני חייב לציין שרפי ז"ל, חברי הטוב, עבר איתי חוויה לא פשוטה, להתחבר לפלוגה ולהשתתף במלחמה שממנה הוא לא חזר.

מילים אילו הם גם לזכר של יובל-מאיר גוטפרוינד שבמהלך אימון בחושניה נהרג מכדור טועה שנורה ע"י חיל שריון שהיו באימון בקרבת מקום. נזכור ולא נשכח. יהיה זכרו ברוך לעד. עוד נזכור את אהרל'ה קצף שנפצע במהלך הקרב מצפון לשדה התעופה ונפטר 17 שנים לאחר מכן, יהי זכרו ברוך.

זיכרון מיוחד למעייין אילת החובש המיתולוגי של פלוגה א, חבר אהוב, לוחם מעולה שנפטר לפני 10 שנים בטרם עת ממחלה קשה. תמיד נזכור אותך חבר יקר.

נזכור אתכם לעולמים, מכל חברי הפלוגה א גדוד 13 1978-1982.

מכתב אחרון

החיילים שלי הולכים בחושך
אך לא יודעים היש חזור
לאמא הם כותבים מכתב אחרון
בדרך אל סמטאות השכול
דרישת שלום ונשיקה לחברה
וגם לאח הקטן
עשן אבק וריח של כפר המוות
צועד הוא בשקט בשקט
ואבא אומר הוא גיבור הוא יחזור לאחר שאת המשימה יגמור
זיעה ולכלוך לא מקלחת ולא משהו לאכול שוכבים בלילה ליד
המבנה ההרוס
אמא דואגת תמונות מהחדשות דמעה זולגת
את אבא מחבקת
רעש מכשיר הקשר אומר שצריך להתכונן פיצוץ עז
אור חזק וחושך עם ריח שריפה ממש ליד
האח הקטן את אבא שואל מתי זה כבר יגמר



נזכור אתכם לעד חברים יקרים שלנו
פלוגה א, גדוד 13, גולני